

Den före detta prästen och kulturpersonligheten Carl-Adolf Murray begravs i dag i Ovansjö kyrka.

I dag följs han till sista vilan av familj och många vänner.

Begravningsakten förrättas av sonen Bertil Murray och kyrkan är vackert smyckad med vita rosor, riddarsporre, kabeldun och näckrosor. Gästerna bär ljusa kläder enligt önskemål från familjen.

Murray prästvigdes 1941 och blev stiftsadjunkt i Undersvik där han var en av grundarna till stiftsgården i Undersvik.

Genom sitt mångåriga engagemang i Gamla Stenhuset i Gästrike-Hammarby, en känd kulturpersonlighet. Han porträtterades i en film som sändes i Sveriges Television i december 2012.

2012 kom också hans bok "Selma Lagerlöfs papyrus", skriven med hjälp av Kungsbergetbon Gry Schmelling. I boken berättas om plantan som Selma Lagerlöf tog med sig från det Heliga Landet och som sedan vårdats och spritts med hjälp av Carl-Adolf Murray bland andra.

– Det är inte alla 99-åringar som har förmånen att få ge ut en bok, sa han då när han tog emot Arbetarbladet i sitt rum på Ovansjöhemmet

Carl-Adolf Murray 1912-09-25-2014-07-10

Carl-Adolf – vår far och vän – dog en sommardag i juli 2014, 101 år gammal. Ännu ett par månader dessförinnan sa han att han var inställd på att bli 103. Så blev det nu inte men äldst i släkten blev han likafullt.

Carl-Adolf föddes i Forsmark i Uppland den 25 september 1912. Hans föräldrar oroade sig över att sonen inte visade intresse för mor Anne-Margrethes mjölk, och en amma inkallades från Stockholm. Carl-Adolf kunde senare säga att han hade velat veta vem hon var, han skulle vilja tacka kvinnan som räddade hans liv.

Tacksamhet för livet var ett av Carl-Adolfs kännetecken. Tacksamhet över att han fick lyckan att lära känna Märta Ejenmark, folkskollärare och organist i Arbrå när han år 1945 kom dit som pastorsadjunkt. Tacksamhet över den familj som blev hans.

Tacksamhet – säkert parad med vånda – över att han snart anförtroddes ansvaret för stiftsgården i Undersvik. Till ansvarstagandet hörde också pengainsamlande och Carl-Adolf gjorde vad han kunde: skrev brev till alla de i Sverige boende konstnärer han kände till och undrade om de ville bidra till det konstlotteri (det blev snart två) som han såg framför sig. De flesta ville och nygifte Carl-Adolf reste snart, per tåg eller droska, runt i Ärkestiftet – medförande tavlor och skulpturer.

Utställningar ordnades i församlingshem och skolor, lotter såldes och köptes och åtskilliga tusen kronor (värdet i dag är oklart) fann vägen till Stiftsgårdens kassakista. Vi tror att han var i sitt esse där vid Ljusnans strand, vår far som tidigare tvekat om vilken väg han skulle välja: trädgårdsmästarens, den i släkten rätt vanliga militära banan eller prästens. Men präst blev och förblev han – efter åren i Undersvik kom han 1962 som komminister till Ovansjö i Gästrikland och inom Ovansjö församling blev han kvar i 52 år. Efter pensioneringen år 1979 flyttade han till utkanten Gästrik-Hammarby – hemmet där låg dock inte längre bort än att han kunde ta cykeln till pastorsexpedition och församlingskyrka när han – ofta – ombads rycka in som vikarierande predikant eller konfirmandlärare eller vad det kunde vara. Hade han hunnit bli åttio när han frågade gruppen konfirmander, som han svarade för under en sommarmånad, om vilken tid på dagen de ville att "läsningen" skulle ske? Ungdomarna måste ha sett fram emot på det hela taget lediga dagar och förslog klockan sju – på morgonen. Carl-Adolf, som inte var mycket för att dra sig i sängen sedan han väl vaknat, uppskattade förslaget. Inte nog med det, han cyklade mest varje dag den dryga milen in till Ovansjö för att sammanstråla med konfirmandgruppen där, och tog därefter med sig tonåringarna till platsen för dagens övningar – som kunde vara en badstrand någonstans i periferin.

Kanske var det en svaghet hos honom att han hade så svårt för att sitta stilla – bortsett från i solen där han kunde göra avkall på krav som väl oftast kom från honom själv. Soliga dagar hittade han sitt paradiset på balkongen – eller i ekan på sommarstugans vatten (han kunde ogenerat sträcka ut sig i båten som fick bära honom dit den ville och vi minns hur en av stuggrannarna hastade ut på vattnet eftersom "en båt flöt runt, runt, det bådade inte gott").

Carl-Adolf blev med åren alltmera av gästrikisk kulturpersonlighet. Somrarnas utställningar på Stenhuset i Hammarby – om lin och liljekonvaljer, sparkstöttingar, Storsjösägnar eller Jenny Lind – kunde en onsdagskväll dra uppemot 150 personer. Vi vet att han skulle ha glatt sig åt att Stiftelsen Stenhuset fortsätter traditionen med utställning och därpå följande musik i kapellet (mammans initiativ) – med den äran. Så var det då boken Selma Lagerlöfs papyrus och filmen Livet som gåva, som skildrade hans liv – denna togs fram med bland annat bidrag från Murrayska släktföreningen ...

De sista nästan tre åren hade Carl-Adolf sitt hem på äldreboendet Ovansjögården där han från fönstren kunde blicka ut mot den kyrka och prästgård som i flera decennier varit hans "hem".

Att han i personalen fick möta många som han en gång döpt, konfirmerat eller vigt – liksom deras barn – blev en extra bonus. Far blev väl omhändertagen.

Hans sista tid blev tyngre, vid sidan av vår "ljuse" och livsbejakande far mötte nu en mörkare sida, en undran över val och prioriteringar ... Men vi vågar säga att Carl-Adolf dog i frid.

Vi barn är tacksamma över att ha haft en sådan far
Margareta, Bertil, Kristina